

## Arrest

nr. 147 003 van 3 juni 2015  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L.BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 maart 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 7 november 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt op 6 april 2007 door de Vaste Beroepscommissie verworpen.

1.2 Op 8 november 2007 neemt de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3 De verzoekende partij diende vervolgens verschillende aanvragen in op grond van artikel 9.3 (oud) en 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Aan de verzoekende partij werden in de loop van haar verblijf in België verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.4 Op 7 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 13 april 2015, bij arrest met nummer 143 053, beveelt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van deze beslissing.

1.5 Op 30 april 2014 wordt de geschorste beslissing van 7 april 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ingetrokken.

1.6 Op 27 mei 2015 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op 27 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de heer, die verklaart te heten:*

*naam: (...)*

*voornaam: (...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Kameroen*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>(2)</sup>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Reden van de beslissing*

*en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

*☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

*Artikel 27 :*

*☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

*☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

*Artikel 74/14:*

*☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 08/11/2007, 14/05/2008, 09/09/2010, 18/01/2011 en 17/12/2012.*

*Betrokkene verklaart in 2006 uit zijn land te zijn vertrokken omdat hij homoseksueel zou zijn. Deze elementen werden reeds in zijn asielaanvraag van 20/03/2006 onderzocht. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:*

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup>, om de volgende reden :*

*Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.*

*Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 20/03/2006 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 07/11/2006. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de VBC ingediend. Dit beroep werd verworpen op 06/04/2007 . Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 08/11/2007.*

*Betrokkene verklaart in 2006 uit zijn land te zijn vertrokken omdat hij homoseksueel zou zijn. Deze elementen werden reeds in zijn asielaanvraag van 20/03/2006 onderzocht. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.*

*Betrokkene diende op 07/05/2007 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13/02/2008 en deze beslissing werd hem betekend op 14/05/2008 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 05/03/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 08/08/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 17/12/2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werden hem ook nog bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 09/09/2010 en 18/01/2011. Betrokkene diende op 24/09/2010 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 07/01/2011 en deze beslissing werd hem betekend op 07/03/2011.*

*Betrokkene werd door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).*

*Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.*

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)"

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

*"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."*

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan vereiste belang, omdat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Tevens stelt zij dat het om een herhaald bevel gaat. De verwerende partij meent dan ook dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij geen enkel nut kan opleveren, zodat het schorsingsberoep dan ook onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

2.3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3.2.2.1 In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet slechts een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar tevens een beslissing tot terugleiding naar de grens, gesteund op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij voert niet aan dat met betrekking tot dit onderdeel van de bestreden beslissing sprake zou zijn van een gebonden

bevoegdheid. De Raad merkt hierbij op dat uit de bewoordingen van voormeld artikel 7, tweede lid blijkt, gelet op het gebruik van het woord “kan”, dat de gemachtigde in dit verband een discretionaire bevoegdheid heeft.

2.3.2.2.2 Verder dient erop gewezen te worden dat het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, niet slechts een component bevat aangaande het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich, maar tevens een component aangaande de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

*In casu* blijkt uit de motivering van het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat aan de verzoekende partij geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend, en dit op grond van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van het bepaalde in voormeld artikel 74/14 blijkt dat een beslissing tot verwijdering, waarbij de Raad opmerkt dat geen van de partijen betwist dat het in de bestreden beslissing vervatte bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel zoals omschreven in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt, steeds een termijn voor vrijwillig vertrek dient te bevatten. Als algemene regel geldt dat deze termijn dertig dagen bedraagt: overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering immers een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. In afwijking hiervan bepaalt artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet dat voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend wordt. Ten slotte bepaalt artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet dat kan afgeweken worden van de termijn bepaald in § 1 in zes omschreven gevallen, in welk geval de beslissing tot verwijdering overeenkomstig artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bepaalt.

Een beslissing tot verwijdering dient aldus steeds een termijn – gaande van geen enkele termijn tot een termijn van dertig dagen – te bepalen. Wanneer afgeweken wordt van de algemene regel vervat in voormeld artikel 74/14, § 1, eerste lid, zal dit in de beslissing tot verwijdering tot uiting komen door een afzonderlijke motivering (in rechte en in feite) dienaangaande, waarbij verwezen wordt naar het relevante onderdeel van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Zulke beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Een bevel om het grondgebied te verlaten op zich kan niet (blijven) bestaan zonder bepaling van enige termijn (al bedraagt deze nul dagen), zoals ook de bepaalde termijn niet kan (blijven) bestaan zonder dat de beslissing (nog) bestaat waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten op zich wordt opgelegd.

*In casu* meent de gemachtigde dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bevindt. Uit de bewoordingen van artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt, gelet op het gebruik van het woord “kan”, dat de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft om in het kader van § 3 af te wijken van de termijn bepaald in § 1. Tevens blijkt ook een keuzemogelijkheid wat de daadwerkelijke duur van de termijn betreft, die kan variëren van nul tot zes dagen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat *in casu* één component van het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, voortvloeit uit een discretionaire bevoegdheid. Waar het opleggen van het bevel om het grondgebied op zich in voorliggend geval mogelijk voortvloeit uit een gebonden bevoegdheid op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat hij zich niet uitspreekt over de aanwezigheid *in casu* van “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, geldt dit niet voor de beslissing van de gemachtigde om *in casu* geen enkele termijn te bepalen. Uit het feit dat de verzoekende partij – zoals de verwerende partij opwerpt – geen belang zou hebben bij de eventuele vernietiging van de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich, omdat sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid of een herhaald bevel (of beiden), kan dan ook niet automatisch afgeleid worden dat de verzoekende partij ook geen belang zou hebben bij de eventuele vernietiging van de discretionaire, afzonderlijk gemotiveerde beslissingscomponent betreffende de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tegen deze discretionaire beslissingscomponent aangaande de termijn *in casu* een afzonderlijk middel aanvoert waarvan de ernst

onderzocht dient te worden. Gezien het lot van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich – zoals hoger reeds gesteld – onlosmakelijk verbonden is met het lot van voormelde beslissingscomponent aangaande de termijn, kan dan ook niet langer gesteld worden dat sprake is van een gebrek aan belang bij het bevel om het grondgebied te verlaten *in globo*. De vaststelling dat wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten op zich sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid of een herhaald bevel, kan in deze omstandigheden immers niet langer leiden tot de vaststelling van een gebrek aan belang betreffende dit bevel op zich.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden bijgetreden. De vordering is ontvankelijk met betrekking tot de onderdelen van de bestreden beslissing die niet de vasthouding betreffen.

### 3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

#### 3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

#### 3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

##### 3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

##### 3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

*In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

#### 3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

##### 3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

### 3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1 In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht. Zij meent dat niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom de verzoekende partij verzocht wordt onmiddellijk het grondgebied te verlaten en dat haar aldus geen termijn van vertrek wordt geboden. Zij wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen, zo aan een eerder bevel geen gevolg werd gegeven. Zij geeft aan dat, aangezien het *in casu* gaat om een discretionaire bevoegdheid, het onvoldoende is om louter en alleen te verwijzen naar de wettelijke bepaling en het feit dat voorheen geen gevolg werd gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat de gemachtigde dient te argumenteren waarom hij *in casu* tot deze beslissing is gekomen.

3.3.2.1.2 De Raad heeft hoger, onder punt 2.3.2.2.2, reeds vastgesteld dat de gemachtigde *in casu* heeft gebruik gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid om te besluiten dat aan de verzoekende partij geen termijn wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het feit dat uitdrukkelijk aangehaald wordt dat de verzoekende partij reeds nagelaten heeft gevolg te geven aan vijf eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, en stelt zij dat uit de motieven van de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk blijkt dat de gemachtigde vaststelt dat de verzoekende partij manifest weigert om uit eigen beweging een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging zich opdringt. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet ernstig is waar zij voorhoudt dat in de gegeven omstandigheden niet afdoende duidelijk zou gemotiveerd zijn om welke reden geen termijn meer toegestaan wordt om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij terecht aangeeft dat in de motivering aangaande de termijn slechts verwezen wordt naar de wettelijke bepaling, met name artikel 74/14, § 3, (eerste lid), 4° van de vreemdelingenwet, de gemachtigde deze bepaling citeert en zich vervolgens beperkt tot te verwijzen naar de vijf bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven. Er wordt aangaande de termijn geen verdere motivering gegeven. Er volgt weliswaar nog een paragraaf over artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), maar de Raad ziet niet in, en de verwerende partij voert ook niet aan, dat deze als reden voor de afwezigheid van de termijn relevant is. Er dient dan ook *prima facie* te worden vastgesteld dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat zij niet kan nagaan waarom de gemachtigde besloten heeft af te wijken van de termijn van dertig dagen, en waarom hij geopteerd heeft om vervolgens geen enkele termijn op te leggen. De vaststelling waarop de verwerende partij in haar nota met opmerkingen lijkt te doelen, met name dat de verzoekende partij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is, is vervat in de motivering aangaande de terugleiding naar de grens. In de mate dat de verwerende partij voorhoudt dat deze vaststelling motiveert waarom de gemachtigde gebruik gemaakt heeft van zijn discretionaire bevoegdheid in het kader van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat dit alleszins niet duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing. De Raad ziet *prima facie* niet in op welke manier de verzoekende partij had of zou moeten achterhalen dat deze motivering, die betrekking heeft op de terugleiding naar de grens, waarvoor in de bijlage 13septies een apart onderdeel wordt gemaakt, eigenlijk ook de reden is voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, vervat in het onderdeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat de verzoekende partij de bestreden beslissing in de door de verwerende partij voorgehouden zin had kunnen of moeten begrijpen en dat zodoende aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zou voldaan zijn. Bovendien laat de verwerende partij na uiteen te zetten op welke manier de gemachtigde kon oordelen om tot gedwongen tenuitvoerlegging over te gaan, als niet in de eerste plaats gemotiveerd wordt waarom besloten werd aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek meer toe te kennen. Het betoog van de verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat een schending van de formele motiveringsplicht op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt.

Het vierde middel is in de besproken mate ernstig.

3.3.2.2.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en in een vierde middel van de formele motiveringsplicht. Zij stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren omtrent alle gegevens van haar persoonlijke situatie en alle relevante zaken aan haar dossier. Zij geeft aan dat de beslissing uiterst summier en zich beperkt tot feiten van het jaar 2012, dat de beslissing met dergelijk vergaande gevolgen is gebaseerd op een verouderde en achterhaalde situatie en dat nergens in de beslissing haar actuele situatie wordt gemotiveerd. Zij meent dat de beslissing niet gebaseerd is op de juiste feitelijke gegevens die correct beoordeeld werden.

3.3.2.2.2 In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij in haar vierde middelen allerlei elementen opwerpt die volgens haar in de bestreden beslissing hadden vermeld moeten zijn, naar hetgeen dienomtrent in het derde middel werd aangehaald. Met betrekking tot het derde middel gaat de verwerende partij vooreerst in op het feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde heeft nagelaten om te motiveren omtrent alle gegevens omtrent haar persoonlijke situatie en geeft hierbij aan dat dit betoog kennelijk feitelijke grondslag mist. Zij verwijst vervolgens naar de paragraaf die tweemaal voorkomt in de bestreden beslissing (één maal met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten en één maal met betrekking tot de terugleiding naar de grens) en die ingaat op de asielaanvraag van 20 maart 2006 en het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij meent dat deze motivering duidelijk betrekking heeft op de concrete situatie van de verzoekende partij. Verder meent de verwerende partij dat niet diende gemotiveerd te worden over de uitgifte van de bijlagen 13septies en 13sexies van 7 april 2015, daar deze werden ingetrokken. Ook diende het schorsingsarrest van 13 april 2015 volgens haar geenszins *nominatim* opgenomen te worden in de thans bestreden beslissing en volstaat het dat de gemachtigde rekening houdt met de overwegingen die de Raad heeft doen besluiten tot de schorsing, hetgeen *in casu* onmiskenbaar is gebeurd. Aangaande het vierde middel stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog dat het betoog van de verzoekende partij dat de beslissing uiterst summier gemotiveerd zou zijn en zich zou beperken tot feiten van het jaar 2012, uitgaat van een beperkte lezing van de bestreden beslissing.

3.3.2.2.3 De Raad kan de verwerende partij bijtreden waar zij stelt dat over de vorige beslissingen van 7 april 2015 niet gemotiveerd diende te worden, daar uit het administratief dossier blijkt dat deze werden ingetrokken, zodat zij uit het rechtsverkeer zijn verdwenen. Ook ziet de Raad niet in waarom in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk omtrent het schorsingsarrest met nummer 143 053 van 13 april 2015 gemotiveerd had moeten worden. De verwerende partij geeft in dit verband aan dat het volstaat dat ermee rekening werd gehouden, en dat dit *in casu* ook gebeurd is, daar de verzoekende partij gehoord werd en er omtrent haar verklaringen thans gemotiveerd werd. De Raad stelt vast dat in het betrokken schorsingsarrest wordt verwezen naar een *prima facie* schending van het hoorrecht in het licht van de verblijfssituatie van de verzoekende partij in België, haar onverwijderbaarheid en het risico op onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij naar aanleiding van de thans bestreden beslissing in dit licht daadwerkelijk is gehoord en of het thans nieuwe element dat zij van plan was een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen, relevant zou geweest zijn, dient te worden vastgesteld dat hoe dan ook niet blijkt dat onmiskenbaar met het gestelde in het betrokken schorsingsarrest rekening werd gehouden, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert. Weliswaar bevat de thans bestreden beslissing nu inderdaad de door de verwerende partij geciteerde paragraaf omtrent artikel 3 van het EVRM en deze heeft inderdaad betrekking op de concrete situatie van de verzoekende partij, maar de Raad ziet niet in op welke manier hiermee zou gemotiveerd zijn omtrent alle gegevens van haar situatie en op welke manier met deze paragraaf onmiskenbaar rekening is gehouden met het schorsingsarrest, dat op meerdere elementen betrekking had. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij, naar aanleiding van de vordering tot schorsing die tot het betrokken schorsingsarrest heeft geleid, in haar verzoekschrift van 12 april 2015 en de bijhorende stukken, verschillende elementen over haar verblijfssituatie naar voren heeft gebracht, onder meer aangaande haar tewerkstelling (zo waren bij voormeld verzoekschrift loonfiches van januari 2014 tot en met februari 2015 gevoegd, en fiscale fiches nr. 281.10 van de jaren 2010 tot en met 2013) en haar pogingen om haar verblijf en haar tewerkstelling te regulariseren. Deze gegevens, die een actueel beeld geven van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, maken deel uit van het administratief dossier en de gemachtigde had er dan ook kennis van vóór het nemen van de thans bestreden beslissing op 27 mei 2015. Uit de bestreden beslissing blijkt echter geenszins dat met deze



gegevens rekening werd gehouden. De motivering van de bestreden beslissing is weliswaar niet beperkt “tot feiten van het jaar 2012”, er wordt tevens melding gemaakt van elementen die andere jaren betreffen, maar deze hebben slechts betrekking op feiten die plaatsvonden in jaren die het jaar 2012 voorafgaan. Er dient dan ook *prima facie* te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing omtrent de actuele situatie van de verzoekende partij niet gemotiveerd werd en dat ook uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde is uitgegaan van alle juiste feitelijke gegevens en deze correct heeft beoordeeld. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht wordt op het eerste zicht dan ook aannemelijk gemaakt.

Het derde en vierde middel zijn in de besproken mate ernstig. Op de overige middelen dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

### 3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

#### 3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

#### 3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert aan dat, zo de bestreden beslissing niet geschorst wordt, het bevel om het grondgebied te verlaten zal uitgevoerd worden en zij manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal oplopen. Zij stelt dat zij zich jarenlang duurzaam heeft verankerd en jarenlang op officiële wijze tewerkgesteld is geweest.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat het nadeel wettig moet zijn, wat volgens haar niet het geval is, en dat een zuiver financieel nadeel door een verlies aan tewerkstelling niet als moeilijk te herstellen kan aanzien worden. Zij meent dat de verzoekende partij door vaagweg te beweren een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden, niet volstaat om tot de schorsing te besluiten.

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij zich niet louter beperkt tot een vage bewering en dat de verwerende partij niet duidelijk maakt op welke manier blijkt dat de verzoekende partij louter op een zuiver financieel nadeel zou doelen, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat een beslissing die behept is met een gebrek aan zorgvuldigheid en meerdere motiveringsgebreken, onder meer wat betreft de redenen van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat deze component onlosmakelijk verbonden is met de beslissing van het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich, beslissing die tevens als basis wordt gebruikt voor het opleggen van een inreisverbod, een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is. Hierbij moet worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' niet verenigbaar is met de vereiste dat een burger moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan *in casu* – rekening houdend met de specifieke omstandigheden van voorliggende zaak – worden afgeleid uit het feit dat meerdere ernstige middelen werden aangevoerd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

#### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

#### **Artikel 3**

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

dhr. H. VAN GOETHEM,

De griffier,

H. VAN GOETHEM

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE